

Børnenes missionshistorier

A D V E N T I S T
MISSION

Den Euroasiatiske Division

adventistmission.org

INDHOLD

- 4 Til lederne i børnebibelklubben

Aktiviteter

- 4 Lav en kirke til din kollekt
- 5 Lav et bogmærke
- 5 Lav mosaikæg
- 6 Leg fra Rusland
- 6 Lær russisk
- 7 Tæl på moldovisk
- 7 Syng på russisk
- 8 Madopskrifter

Missionshistorier

- 10 Mor, lad os komme af sted! (1)
- 12 Drengen, som ingen ville have (2)
- 14 En ny familie (3)
- 16 Da Pashas gave blev væk (4)
- 18 Ibrahims spørgsmål (5)
- 20 Nu ved Miss Keti det (6)
- 29 Jesus' bedste venner (7)
- 31 Ingen skole om sabbatten (8)
- 33 Skyerne fortæller det (9)
- 35 Hvor gammel er Gud? (10)
- 37 Nikitas bøn (11)
- 39 At så for Gud (12)
- 41 Født under krigen (13)

Opgavesider midt i hæftet til at kopiere

- 22 Flag
- 24 Farv en matrjosjka (en russisk dukke)
- 25 Kollekt-kirke
- 26 Farveark, børn i traditionelt russisk tøj
- 27 En kirke i Moskva
- 28 Farveark, brun bjørn

Til lederne i børnebibelklubben

I dette kvartal skal vi høre historier fra Den Euroasiatiske Division. Følgende lande hører til denne division: Armenien, Afghanistan, Aserbajdsjan, Belarus, Georgien, Kasakhstan, Kirgisistan, Moldova, Rusland, Tadsjikistan, Turkmenistan og Usbekistan. Der er et land, der ikke er nævnt, og personernes navne er ændret for at beskytte kirkens arbejde i den region.

De fleste lande i denne division var engang en del af Sovjetunionen, hvor der i 70 år ikke var ret megen religionsfrihed. Der bor mere end 292 millioner mennesker i divisionen, og der er kun 60.000 adventister. Det er 1 adventist ud af 4.902 mennesker.

Lav en missionsplakat

Lav en kopi af forsiden af børnenes lektiehæfte. Sæt det op på din opslagstavle eller på et stort stykke pap. Når I har optaget dagens kollekt, så lim så et billede af et barn på din plakat, og skriv, hvor mange penge I har samlet ind. Du kan finde billeder i reklamer, eller du kan tage fotos af børnene i din bibelklub. Tal med børnene om, hvor dejligt det er, at have bibelhistorierne på sit eget sprog.

Lad alle børn lave deres egen lille kollektbeholder

Hertil skal du bruge ¼ l mælkekarton, eller du må skære af en literkarton, så højden passer. Rengør mælkekartonerne. Kopier kirken på side 25 i 2 eksemplarer til hvert barn. Lad børnene farvelægge kirken og lime den på deres mælkekarton. Skær et hul i taget, så pengene kan komme ind i kirken. Børnene kan have deres kirke derhjemme og tage den med den 13. sabbat. Sammen kan I tælle kollekten og tale med børnene om, at I har givet så mange penge fra jeres bibelklub, fordi børnene hele kvartalet har lagt penge i deres kirker.

Dekoration

Pynt dit lokale med billeder fra de forskellige lande. Klip billeder ud fra blade og rejsereklamer. Pynt med flere forskellige matryushka-dukker (russiske dukker). Dukkerne kan du måske købe i en Tiger butik, eller hos Søstrene Grene. Lad børnene farvelægge billederne midt i bladet, og hæng billederne op som pynt i dit lokale.

Farv flagene

Du finder dem midt i bladet, lige til at kopiere. Flagene kan hænges op som pynt.

Materiale på dansk

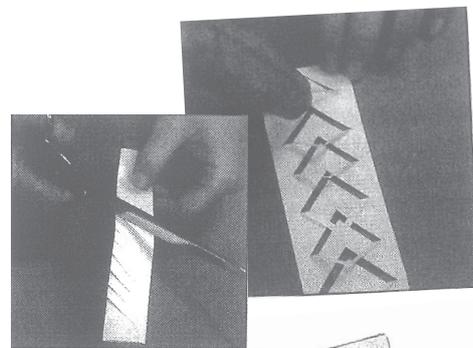
Hvert kvartal laver Adventistkirkens medieafdeling en udgave af Mission Spotlight fra Generalkonferencen med dansk tale. Her vises flotte videoklip fra de projekter, hvor penge fra den 13. sabbats kollekt går til. Videoklippen varer 3-5 min. Der er en lille tegnefilm for børn hvert kvartal. Desuden er der også et musikstykke. Find videoerne på **adventistplay.dk**

Øvrige steder, hvor du kan hente information

1. Gå på biblioteket og find bøger i rejsesektionen fra Armenien, Afghanistan, Aserbajdsjan, Hvide Rusland, Georgien, Kasakhstan, Kirgisistan, Moldova, Rusland, Tadsjikistan, Turkmenistan og Usbekistan. Gå på Google og find materiale fra de forskellige lande.
2. Find madopskrifter i internationale kokebøger.

Farveark midt i hæftet

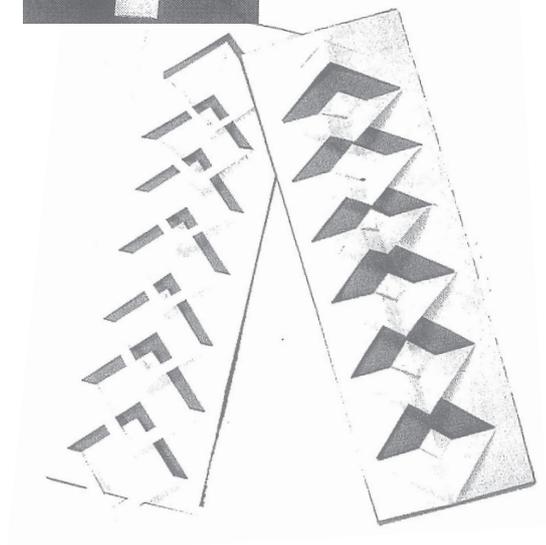
Farv en matrjosjka (en russisk dukke).
Børn i traditionel russisk påklædning.
En kirke i Moskva.

Lav et bogmærke

Se, hvordan børn i Rusland laver bogmærker.
Til hvert bogmærke skal du bruge 2 stykker
farvet papir 5-6 cm bredt og 20 cm langt. Fold
det lyseste papir på midten. Klip ca. 12 skrå klip
i papiret. Bred papiret ud og læg det fladt på
bordet. Begynd forneden og bøj forsigtig hvert
andet v-klip. Brug flydende lim og en vatpind.
Lim forsigtig hver v fold fast i spidsen.

Vend papiret og put lim på hele vejen rundt i
kanten. Lim papiret med folderne på det mørke-
re farvede papir. Lav et hul øverst i bogmærket
med en hullemaskine. Bind en sløjfe i hullet og
bogmærket er færdigt.

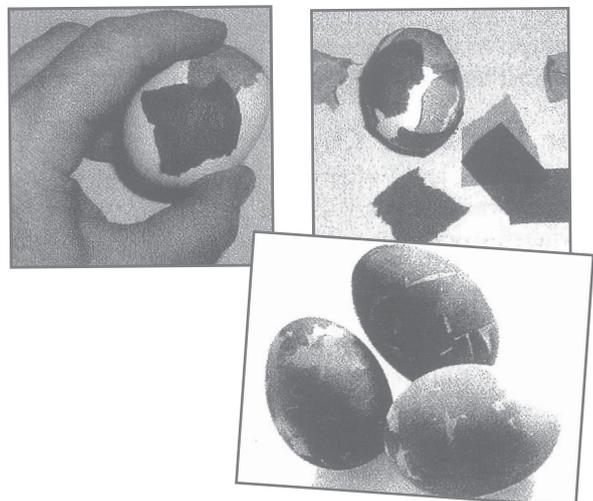
Lav et mosaikæg

I Rusland symboliserer æg gæstfrihed. Man maler på hårdkogte æg, eller man køber æg lavet
af træ. Æggene gives til værtinden eller til ens venner. Ved påsketid giver man hinanden æg og
hilser på hinanden ved at sige: Kristus er opstået!

Lav dine egne æg uden at bruge maling og pensler. Du skal bruge:

Hårdkogte æg eller æg af træ	2 ½ dl varmt vand
Papir i stærke farver (silkepapir)	1 spsk eddike
En flad skål	

1. Bland vand og eddike i den flade skål
2. Riv papiret i små stykker, dyb det i vandet og læg det vilkårligt på ægget. Papiret må gerne ligge lidt over hinanden, men der skal kun være et lag.
3. Når ægget er dækket af papir, skal det tørre
4. Pil forsigtigt papiret af ægget, for at få det fine mosaikmønster frem.

LEG FRA RUSLAND

To mand frem for en enke – leg sammen med børnene

Man skal være mindst 9 for at lege denne leg. Børnene holder hinanden i hånden og stiller op to og to i en lang række. "Enken" skal stå 2-3 meter foran de andre med ryggen til. Når enken råber "Gorelki!", så skal de to sidste i rækken løbe op foran enken. Hvis de når at røre ved hinanden, inden enken har fanget en af dem, så stiller de sig foran i rækken, og enken råber igen "Gorelki!" og prøver på at fange en anden mage. Hvis enken rører ved en af dem, der løber, så har hun fundet en mage, og den, der ikke blev fanget, er den nye enke.

LÆR RUSSISK

Brug noget tid på at lære nogle russiske ord. Lær børnene nogle af dem. Vokaler udtales på følgende måde:

Ah, som a i far	Ee, som i	Oh, som åe
Ai, som e i jeg	Eh, som i sæt	Oo, som u
Ay, som ay i engelsk hay	Ih, som i tip	Uh, som å i måtte

God morgen	DOH-bray-OO-trah
Velkommen	dah-BROHpah-ZHAH-loh-vahts
I sabbatsskole	vah soo-BOHT-nyoo SCHKOH-loo
God sabbat	soo-BOHT-nyem dihn-YOHM
Farvel	das-veh-DAHN-yeh
Ja	hah
Nej	niet (eller nyeht)
Tak	spah-SEE-bah
Vær så venlig	pah-ZHAL-luh-stah (Eller: pah-ZHAL`stah)

Ugedagene

Søndag	vahs-kree-SEHN.yeh
Mandag	på-ne-dæl-nik
Tirsdag	f-tornik
Onsdag	sræ-da
Torsdag	chit-værk
Fredag	pert-ni-ta
Lørdag	subot-ta

Udtale

Tæl på russisk

Tal	Udtale	Tal	Udtale
1	a-djen	7	sæm
2	dva	8	VOH-sehm
3	tri	9	de-vet
4	chi-TEE-ree	10	de-set
5	piat	11	a-di-na-tat
6	sjest	12	dve-na-tat

Lær at tælle på moldovisk

Tal	Skriv	Udtale	Tal	Skriv	Udtale
1	unu	unu	6	sase	sjase
2	doi	doi	7	sapte	shapte
3	trei	trei	8	opt	åpt
4	patru	patru	9	noua	noe
5	cinci	tjensh	10	zece	setje

SYNG EN SANG PÅ RUSSISK

Gud er så god

Bog nash tak blak
Bog nash tak blak
Bog nash tak blak
On tak blak ko mne

Gud er så god
Gud er så god
Gud er så god
Han er så god mod mig

Yalu blu jevo
Yalu blu jevo
Yalu blu jevo
On tak blak ko mne

Jeg elsker Ham
Jeg elsker Ham
eg elsker Ham
Han er så god mod mig

Lubit on nas
Lubit on nas
Lubit on nas
On tak blak ko mne

Han elsker os
Han elsker os
Han elsker os
Han er så god mod mig

Hallelu, hallelu, hallelu, halleluja

Ah le lu ah le lu ah le lu ah le lu jah
slahv tyeh t`vohr tsah
Ah le lu ah le lu ah le lu ah le lu jah
slahv tyeh yeh voh
slahv tyeh t`vohr tsah ah le lu jah
slahv tyeh t`vohr tsah ah le lu jah
slahv tyeh t`vohr tsah ah le lu jah
slahv tyeh yeh voh

Hallelu, hallelu, hallelu, halleluja
Pris Herren Gud,
Hallelu, hallelu, hallelu, halleluja
Pris Herren Gud
Pris Herren Gud, halleluja
Pris Herren Gud, halleluja
Pris Herren Gud, halleluja,
Pris Herren Gud

MADOPSKRIFTER

Blinis – russiske pandekager

Pandekager

5-6 dl hvedemel

2 æg

4 spsk smør

1 l surmælk (kærnemælk)

Lidt salt

2-3 spsk olie

Bland mel, æggeblommer, smeltet smør, surmælk og salt i en skål. Pisk æggehvinderne stive, og bland i dejen. Kom olie på en pande. Hæld en passende portion dej på panden, vend pandekagen og bag den, til den er lysebrun på begge sider. Smør den færdige pandekage med lidt smør og læg dem ovenpå hinanden på et fad. Server pandekagen med en skefuld fyld og rul den.

Ostefyld

1 æg, piskes

1 spsk sukker

2½ dl hytteost

rosiner

Bland æg, sukker, hytteost og rosiner. Læg en stor skefuld på en pandekagen og rul den. Læg de rullede pandekager i et smurt ildfast fad og bag i ovnen i ca. 10 minutter, ved 150-175 grader.

Frugtfyld

5 dl vand

5 dl sukker

1-2 spsk maizena

2½ dl frisk frugt (jordbær, blåbær, eller anden frugt, som du kan lide)

Hæld vand, sukker og maizena i en gryde og bland det. Tilsæt frugten og kog det op, indtil det bliver tykt. Tag gryden af varmen. Læg en stor skefuld på en pandekage, rul pandekagen, og server med flødeskum eller creme fraiche. Brug syltetøj, hvis du ikke har frisk frugt.

Halushki – kålruller

Denne opskrift kan også bruges som fyld i grønne peberfrugter

8 hvidkålsblade

1½ dl bladselleri, skåret i små stykker

1½ dl hakkede løg

¾ dl hakket grøn peber

5 spsk olie

3½ dl glutenstykker (evt. hjemmelavet eller køb en køderstatning)

1 tsk salt

2½ dl kogt ris

1 tsk soyasauce

Kog kålbladene i en lille smule vand i 5-10 minutter. Svits bladselleri, løg og grøn peber i olie, til de er bløde. Tilsæt glutenstykkerne, og steg videre, indtil de er lidt brune. Tilsæt resten og bland det godt. Tag gryden af komfuret. Tag ¾ dl fyld og læg det på et kålblad, og rul kålbladet om fyldet. Sæt en tandstikker i kålbladet, og læg kålrullerne i et ildfast fad. Hæld tomatsovs over og bag rullerne i ovnen ved 175-180 grader i ca. en time.

Abrikoskissel

2½ dl tørrede abrikoser

5 dl vand

¾ dl sukker

3 spsk majsstivelse

lidt salt

piskefløde

Kog abrikoserne i vandet ved svag varme, ca. 20 minutter. Kom abrikoser og noget af kogevandet i en blender, og miks det. Pres det igennem en si. Bland sukker, majsstivelse og salt i en gryde, med resten af kogevandet. Bring det langsomt i kog, mens du rører i det.

Lad det koge 1 minut. Hæld op i en dessert skål og lad det afkøle. Server med flødeskum.

Hurtige fakta:

- Kasakhstan ligger syd for Rusland i Central Asien.
- I Kasakhstan regner det ikke ret meget. 2/3 del af landet er dækket af ørken. Om sommeren er det meget varmt og det er koldt om vinteren, med temperaturer, der ligger under frysepunktet. Om vinteren er det meste af landet dækket af sne.
- Der bor mere end 16 millioner mennesker i Kasakhstan, og de fleste er muslimer. Der er kun et par hundrede adventister.
- I landsbyerne bor de fleste mennesker i små murstenshuse, de har indlagt strøm, men de har ikke indlagt vand. I byerne bor de fleste mennesker i små lejligheder, som blev bygget under kommuniststyret.

MOR, LAD OS KOMME AF STED!

Vores fortælling i dag kommer fra Kasakhstan (lad et barn finde det på et kort eller en globus).

Pastor Alexander stod ved døren til mødesalen og hilste på dem, der kom til de offentlige møder den aften. Der kom en dame med sin unge søn. Da præsten hilste på hende, sagde hun: "Jeg tror ikke på Gud, men min søn Sergey tiggede mig om at tage ham med herhen, så derfor er jeg her."

Den næste aften kikkede pastor Alexander ud over forsamlingen og så damen og hendes søn sidde nede bagved. Han smilede til dem og håbede, at de så det. Efter prædikenen holdt han udkik efter dem, fordi han ville takke dem, fordi de kom.

Sergey og hans mor kom hver aften. Pastor Alexander lagde mærke til, at Sergeys mor sad og skrev, mens han prædikede. Sad hun mon og skrev brev til sine venner? Tegnedo hun for ikke at høre, hvad han sagde? Efter mødet så han hendes notesbog og forstod, at hun skrev notater fra hans prædiken. Han smilede igen og takkede hende, fordi hun kom.

Invitationen

En aften standsede pastor Alexander Sergey og spurgte: "Hvorfor fik du lyst til at komme til disse møder?"

"En dag stod der en dame på vejen sammen med sin søn, og drengen gav mig en invitation til møderne," sagde Sergey. "Emnerne så interessante ud, og jeg spurte min mor, om hun ville gå med mig, men hun sagde, at møderne var om religion, og hun ville ikke vide noget om religion, for hun troede ikke på Gud.

Jeg havde sådan en lyst til at komme og høre mere om Gud, så jeg blev ked af, at min mor ikke havde lyst til at gå med. Jeg besluttede, at jeg hver aften ville spørge mor, om hun ikke ville gå sammen med mig til møderne. Til sidst sagde hun, at hun ville tage mig med til et af møderne.

Jeg kunne så godt lide det første møde! Sangene gjorde mig glad og billederne, som du viste, var så interessante, så jeg tiggede mor om at gå med mig næste aften, og nu er hun gået med mig hver aften lige siden." Sergey kikkede på sin mor og smilede og pastor Alexander syntes han kunne se skyggen af et smil på Sergeys mors ansigt.

Bøn forandrer hjerter

Den næste dag fortalte pastor Alexander kirkens medlemmer om Sergey og hans mor. De bad sammen om, at Gud ville tale til Sergeys mor og overbevise hende om, at Gud virkelig findes, at Gud lever og elsker hende.

Sergey og hans mor kom til møderne aften efter aften og pastor Alexander kunne se, at Sergeys mor tog notater. Så en aften gav pastor Alexander en appel. Han bad tilhørerne om at give deres hjerte til Gud. Mange mennesker stod op og sagde, at de troede på, at Jesus var deres frelser. Og blandt dem, der stod op, var også Sergey og hans mor! Pastor Alexander var lykkelig over at se Sergey og hans mor overgive deres liv til Gud.

De nye troende studerede Biblen med kirkens medlemmer i mange uger. Da den første dåb blev holdt, var Sergeys mor parat til at blive døbt. De nye troende blev døbt i en stor flod.

Den lille missionær

Efter dåben fandt pastor Alexander Sergey og sagde til ham: "Tak fordi du tog din mor med til møderne, min dreng. Det er på grund af dig, at hun har fundet Jesus og er begyndt et nyt liv. Om ikke så længe, så er du gammel nok til at blive døbt, men du er allerede nu en missionær for Jesus, for du har taget din mor med, så hun kunne høre om Jesus."

Sergey strålede af glæde. "Er det virkelig rigtigt?" spurgte han. "Jeg kan godt lide at være en missionær!"

Piger og drenge, Gud ønsker, at vi alle skal være missionærer. Vi kan invitere vores naboer, vores venner, vores tanter og onkler, vores kusiner og fætre til at lære om Gud. Vi kan invitere dem med til specielle programmer i vores kirker. Vi kan bede for dem og fortælle dem, at Jesus elsker dem. Og hvis vi med glæde adlyder vores forældre og vores lærere, så kan andre se, at vi er anderledes og så vil de ønske at vide, hvorfor vi er så glade. Så kan vi fortælle dem, at det er på grund af Jesus, at vi er anderledes!

Lad os alle prøve at være missionærer i den kommende uge.

Afslut med bøn.

Hurtige fakta:

- Moldova ligger vest for Rusland og grænser op til Ukraine og Rumænien. Der er 4,5 millioner indbyggere i landet. Chisinau er Moldovas hovedstad og det er den største by, med ca. 640.000 indbyggere. Der bor ca. 9.066 adventister i Moldova, 1 adventist ud af 392 mennesker (tal fra 2017).
- Det officielle sprog er rumænsk, et sprog der er i familie med italiensk, fransk, spansk og portugisisk. Men de fleste mennesker taler stadigvæk russisk, da landet for ikke så længe siden hørte til Rusland.
- Den største kristne kirke, er den Ortodokse kirke, som 98% af befolkningen tilhører.
- Moldova er et af de fattigste lande i Europa. Jorden er frugtbar, og der er et varmt klima, så man kan dyrke en overflod af frugt og grøntsager, specielt vindruer.

DRENGEN, SOM INGEN VILLE HAVE

Yura på 12 år ved, hvordan det er at være hjemløs, uønsket og tilovers. Nu lærer han, hvordan det er at være elsket og accepteret af Gud og af Guds venner.

Et vanskeligt liv

Yura blev født i en lille landsby i Moldova (lad et barn finde det på et kort eller en globus). Selvom han kun var en lille dreng, så skulle han arbejde meget, for at hjælpe sin mor og far. Yura havde ikke et godt liv. Så døde hans mor og Yuras far sendte ham til et af statens børnehjem. Her boede børnene kun, fordi deres forældre ikke selv kunne passe dem. Der var 600 børn på børnehjemmet, og der var ingen, der tog sig af Yura. Der var ingen der lagde mærke til, at han var ensom og tit sad i et hjørne og græd.

Yura bestemte, at han ville stikke af fra børnehjemmet og tage hjem til sin far. Men da han kom hjem, så skældte hans far ham ud og tog ham tilbage til børnehjemmet.

Yura var så ulykkelig, at han blev sendt til et andet børnehjem. Men her var de heller ikke gode imod ham, så han stak af igen. Da han kom hjem, så opdagede han, at hans far havde giftet sig igen. Hans fars nye kone ville ikke have ham i huset, så hans far tog ham med tilbage til børnehjemmet. Så underskrev hans far nogle papirer, hvor der stod, at Yura ikke mere skulle være hans søn. Kan du forestille dig, at du får at vide, at din far ikke vil have dig? Hvordan ville du så have det? (Giv børnene tid til at svare).

Yura stikker igen af

Yura blev sendt til et andet børnehjem, men han var meget ulykkelig. Han stak af endnu en gang og løb hjem til sin far. Han prøvede igen at fortælle sin far, hvor svært det var at bo på børnehjemmet. Han fik lov til at være et par dage hos sin far, men så fandt faderen et andet børnehjem, hvor han kunne bo. Er der slet ingen, der vil have mig? tænkte Yura. Tilhører jeg slet ikke nogen?

Yuras far tog ham med til byen og overgav ham til en person fra kommunen. Så blev Yura sat i en bil og de kørte af sted til hans nye hjem. Yura forberedte sig på endnu et børnehjem, hvor de andre børn ikke var søde ved ham og de voksne ikke tog sig af ham, men til hans overraskelse standsede bilen ved et hus! Et helt almindeligt hus!

De gik indenfor, gulvene var rene og pæne og væggene var malede i lyse farver. Lederen af huset modtog ham smilende og præsenterede ham for nogen af de andre børn. Børnene sagde velkommen til ham og sagde han skulle komme med, så de kunne vise ham huset. Hold da helt op! Tænkte Yura. Det her er sandelig et helt anderledes sted! Og det havde han ret i!

Et hjem fuld af håb

Yura gik med lederen af hjemmet til det værelse som han skulle bo i. Det var malet i dejlige grønne farver, og sengene var også nymalede og redt op med kønne sengetæpper i klare farver. Han fik sin egen kommode, som han kunne lægge sine ting i, og han fik anvist et klædeskab til at hænge tøj i. Han kikkede på de store vinduer, der var ikke gitter foran dem. Drømmer jeg? Spurgte han sig selv. Men han drømte ikke. Han skulle bo på "Regnbuehjemmet", indtil man kunne finde et rigtigt hjem til ham.

"Her er rart! Jeg kan godt lide at være her," siger Yura. "Børnene er rare, og lederne af huset er gode ved os, hvis vi gør noget, som vi ikke må, så slår de os ikke. De taler med os og lærer os, hvad der er rigtigt og forkert. Og i stedet for at være alene, så har jeg nu 25 brødre og søstre. Nu har jeg endelig en rigtig familie!"

Om lørdagen kommer der en gruppe teenagere på besøg. De lærer os sange om Jesus, og de fortæller historier om Gud. Nu lærer jeg, at når jeg er bange og føler mig alene, så er Gud hos mig. Dengang jeg følte, at jeg var uønsket og tilovers og ikke tilhørte nogen, så kaldte Gud på mig, så jeg kunne blive hans dreng. Jeg lærer at bede og tale med Gud om mine problemer. Jeg er så glad for, at jeg kom her til Regnbuehjemmet."

Piger og drenge! Vi er alle Guds børn, så Yura og alle de andre børn på Regnbuehjemmet er vores brødre og søstre. Lad os bede for dem. Lad os bede om, at de må lære at tro på Jesus.

Hurtige fakta:

- Børn, der bor i byen, bor for det meste i lejligheder i et stort område med mange etagehuse. Hvert område med lejligheder er næsten som en lille by, og der er tit en skole og forretninger, hvor man kan købe mad. I de mindre byer bor de fleste mennesker i små huse.
- I Moskva er sommeren varm og kort, og vinteren er lang og meget kold. Det sner tit fra november til slutningen af marts. Det er for det meste så koldt, så man ikke kan lave snebolde af sneen, men børnene kan godt lide snevejr, så kælker de og står på ski.
- De fleste mennesker i Rusland bor i den europæiske del af landet, vest for Uralbjergene. Moskva er hovedstad, og der bor 10 millioner, og det er centrum for den europæiske del af landet.
- Der er ca. 49.000 adventister i landet, eller 1 adventist ud af 3.000 mennesker (tal fra 2017).
- Den del af Rusland, der ligger øst for Uralbjergene, kaldes Sibirien. Det strækker sig fra Arktis i nord til Kina og Mongoliet i syd og helt ud til Stillehavet. Sibirien betyder "det sovende land". Vinteren i Sibirien er lang og kold og varer i syv eller otte måneder. Temperaturen kan gå helt ned til -40 grader, selvom der som regel kommer sne.
- Meget af Sibirien er dækket af sne. I Rusland finder man ca. ¼ af verdens skovarealer. Der bor mange vilde dyr i skovene, også den berømte sibirske tiger.

EN NY FAMILIE

Kiril mistede sin familie, men Gud sørgede for, at han fik en ny familie.

I dag skal vi høre om Kiril, en helt almindelig dreng. Kiril kan lide at arbejde med computere og at lave noget med sine hænder. Men Kiril tror på, at Gud elsker ham på en speciel måde. Nu skal vi høre, hvad han fortæller.

Kirils historie

Da jeg var lille, boede jeg i Moskva sammen med min mor og mine bedsteforældre (lad et barn finde det på et kort eller en globus). Vi boede i nærheden af en brandstation og jeg blev ven med en af brandmændene. Jeg kunne godt lide at snakke med ham. En dag fik jeg endda lov til at se på, da de slukkede en brand.

En morgen forlod min mor vores lejlighed, og hun kom aldrig tilbage. Mine bedsteforældre drak sig tit fulde, og de snakkede næsten aldrig med mig og tog sig ikke af mig. Derfor gik jeg tit rundt i gaderne, helt alene.

En vinterdag, da mine bedsteforældre havde drukket sig fulde, gik jeg mig en tur. Det var meget koldt og jeg begyndte at få kuldegysninger. Jeg gik forbi et sted med en rist på fortovet, hvor der kom varm luft op, så jeg satte mig ned, for at få lidt varme. Men jeg frøs stadigvæk, og jeg var så træt, så jeg faldt i søvn ovenpå risten. Da jeg vågnede, kunne jeg ikke genkende noget. Jeg vidste ikke, hvor jeg var, men så fortalte

en sygeplejerske, at jeg var på et hospital. To mænd havde fundet mig liggende på risten, næsten død af kulde, og de havde bragt mig til hospitalet.

Jeg var på hospitalet i mange dage, og så blev jeg flyttet til et børnehus, mens man ledte efter min mor. Jeg kunne godt lide at være der, for de gav os god mad at spise, og jeg havde min egen seng at sove i.

Så fortalte lederen af børnehuset mig, at de ikke kunne finde min mor, så nu skulle jeg først have en helbredsundersøgelse på hospitalet, og så skulle jeg bo på et børnehjem. Jeg havde ikke lyst til at forlade børnehuset, men det skulle jeg.

En ny familie

Mens jeg var på hospitalet, fik jeg besøg af en mand og en dame. De var så venlige! De spurgte mig om mange ting og fortalte mig om deres familie. Så en dag kom de og spurgte: "Har du lyst til at komme og bo hos os og være vores søn?"

Jeg blev så glad! Nu ville jeg få en helt ny familie! Jeg var lige ved at græde, men jeg nikkede ja. Da jeg boede sammen med min mor, var jeg den yngste af tre drenge. I min nye familie er jeg den ældste af fem drenge! Vi larmer temmelig meget, men det har mine forældre ikke noget imod.

Mine nye forældre er så venlige og gode. De lærer mig om Jesus og de lærer mig at bede. Da jeg fortalte mine nye forældre om mændene, der havde fundet mig, næsten død af kulde, sovende på risten, så sagde min nye far, at Gud havde sendt mændene, så de kunne redde mit liv. Måske var de engle, jeg ved det ikke. Men jeg ved, at fra den dag, så ændrede mit liv sig.

Gud har ledt mig til en ny familie, der har lært mig at elske Gud og stole på ham. Jeg har ikke blot fået en ny familie her i Rusland, men nu er jeg også en del af Jesus familie.

Hurtige fakta:

- Rusland er det største land i verden. Det er næsten dobbelt så stort som Canada og mere end dobbelt så stort som USA. Det dækker 11 tidszoner og to kontinenter, nemlig Europa og Asien. Men indbyggerantallet er kun 145 millioner.
- I byerne bor folk i lejligheder. Der kan være 6-12 huse med flere hundrede lejligheder. Folk lukker ikke altid op, hvis fremmede kommer og ringer på, men de læser den post, som kommer i deres brevkasse.
- Børnene, der bor i lejligheder, leger for det meste på de åbne pladser mellem husene. Børnene kalder de områder for deres gård.
- Børn i Rusland elsker at føle, at de er en del af Guds kirke. De kan godt lide hjælpe med at dele indbydelser ud til offentlige møder. De kan lide at få nye venner, som de kan fortælle om Jesus og de vil gerne hjælpe andre.
- Børn kan tit komme lettere i kontakt med andre, end de voksne kan. Voksne vil tit høre på et barn, der fortæller hvad de tror på, men de vil ikke lytte, hvis en anden vokse vil dele sin tro med dem.

DA PASHAS GAVE BLEV VÆK

Pasha er 7 år Pasha bor sammen med sine forældre og storebror Dima i en meget lille lejlighed i St. Petersburg, Rusland (lad et barn finde det på kortet).

Gaven

I Rusland giver man gaver til hinanden nytårsaften. Pashas familie havde ikke ret mange penge, men mor ville gerne give Pasha og Dima en lille gave. Ved at spare i lang tid, havde hun lidt penge, så hun kunne købe gaverne.

En dag, da mor var på vej hjem fra arbejde, standsede hun ved nogle små butikker, hvor priserne ikke var så høje. Hun gik fra den ene lille forretning til den anden, for at finde nogle byggeklodser til drengene. Hun fandt en lille æske med byggeklodser til Dima og hun kikkede videre, for at finde nogle lidt større klodser til Pasha. Da hun havde kikket et stykke tid, så fandt hun lige netop de klodser, som hun gerne ville have. Hun betalte klodserne, og tog den lille plasticpose med de dyrebare klodser. Så gik hun hen til bus stoppestedet. Mor gik ind i bussen og satte sig ned for at hvile sig lidt.

Da mor skulle af bussen, tog hun sine poser og skyndte sig at gå hjemad på det snedækkede fortov. Da hun kom hen til deres hus, havde hun stadigvæk hænderne fulde af pakker, så hun skubbede døren op med foden og gik ind i den kolde mørke gang, hen til elevatoren. Hun trykkede på knappen og stod og ventede på, at elevatoren skulle komme.

Mor gik ind i elevatoren og satte nogle af sine pakker på gulvet. Så trykkede hun på knappen til 8. sal. Elevatoren kørte langsomt opad. Da den standsede, tog mor sine pakker og gik hen til deres lejlighed.

Da Dima åbnede døren, gjorde han store øjne, da han så alle mors pakker. Mor satte plastikposerne på gulvet, mens hun tog frakken af. Så tog hun pakkerne for at lægge dem væk. Så stoppede hun. Der var noget galt.

Mor kikkede i alle plastikposerne. "Åh nej!" sagde mor. "Der mangler en pose!" Mor kikkede i den lille lejlighed, så kikkede hun udenfor døren. Posen var der ikke. Hun løb hen til elevatoren, for at se, om hun havde glemt posen der, men elevatoren var tom.

Med tunge skridt gik mor tilbage til lejligheden. Pasha så mors bedrøvede ansigt, og spurgte, hvad der var i vejen.

"En af de gaver, som jeg har købt, er blevet væk! Det var din gave, Pasha." Mor vidste ikke, hvad hun skulle gøre ved det. Hun havde ikke flere penge, så hun kunne ikke købe en anden gave. "Jeg er så ked af det, Pasha," sagde mor og kikkede på sin yngste søn. Mor forventede at se tårer i Pashas øjne, men i stedet for så hun, at hans øjne var fulde af håb.

Jesus kan finde gaven!

"Mor," sagde Pasha, "du skal ikke være ked af det. Gud kan hjælpe os! Kan du huske dengang vi var i bjergene og det så ud som om det ville blive regnvej? Jeg var så bange, men så bad vi, og Gud sendte vinden, så skyerne blæste væk. Gud kan sende pakken med gaven tilbage til os, mor. Vi behøver bare at bede ham om det!"

Mor gav Pasha et knus; så knælede de ned og bad Gud om at sende gaven tilbage til dem. Da de havde bedt, foreslog Dima, at de satte en seddel op i elevatoren, hvor alle kunne se den. Mor skrev sedlen, og satte den fast i elevatoren med tape. Så gav familien sig til at vente på nyheder om den forsvundne pakke. Der gik en dag, der gik to dage, men de hørte ikke noget om pakken. Det blev nytårsaften og nytårsdag, men de havde stadigvæk ikke hørt noget om pakken.

Flere dage senere så mor en besked på opslagstavlen. "Har du tabt en gave i elevatoren i sidste uge, så kom hen til min lejlighed."

Mor skyndte sig at fortælle Pasha og Dima, om beskeden på opslags tavlen. De lavede en lille pakke, og så gik de alle tre op til 11 etage for at møde manden, der havde fundet Pashas gave. Manden fortalte mor, at han havde tænkt sig at beholde klodserne til sin datter, men så kom han til at tænke på, at det jo var et andet barns gave, så derfor ville han gerne give pakken til den rigtige ejermand. Familien havde ikke været hjemme, så derfor havde de ikke meldt sig tidligere.

En anderledes bøn

Mor og Dima og Pasha takkede manden og skyndte sig tilbage til deres egen lejlighed. Da de kom indenfor hoppede Pasha omkring på gulvet og råbte: "Jesus hjalp mig! Han hjalp mig med at finde gaven!" Mor huskede Pasha på, at han skulle sige tak til Jesus, så Pasha, Dima og mor knælede ned og takkede Jesus, fordi han også hjælper os med små ting.

Da Pasha åbnede sin forsinkede gave, sagde han: "Jeg fik ret! Jeg sagde jo, at Gud ville sende gaven tilbage til mig! Og det gjorde han!"

Missionsnyt:

- Aserbajdsjan ligger ved det Kaspiske Hav, syd for Rusland
- De fleste mennesker, der bor i Aserbajdsjan, er ikke kristne. Der er kun ca. 720 adventister i landet (tal fra 2017). De kommer sammen i små grupper og i enkelte kirker i nogle landsbyer og en kirke i Baku, som er hovedstaden.

IBRAHIMS SPØRGSMÅL

Ibrahim er 9 år. Han bor i Aserbajdsjan (lad et barn finde det på et kort eller en globus). Ibrahim går i 3. klasse, og han kan godt lide matematik, og han kan lide at køre på cykel.

Buschaufførens spørgsmål

Ibrahim kan godt lide at gå sammen med sin mor, når hun gør missionsarbejde. De fleste mennesker i Aserbajdsjan er troende, men de er ikke kristne. Tit tager de en minibus for at besøge landsbyerne tæt ved deres hjem. Ibrahim kan godt lide at sidde tæt på chaufføren, så han kan snakke med ham. En dag spurgte chaufføren Ibrahim om noget: "Hvor mange øjne tror du to fugle har?"

Ibrahim tænkte sig om før han svarede, "Fire," sagde han.

"Hvor mange øjne har 4 fugle?" spurgte chaufføren.

Ibrahim tænkte sig igen om et øjeblik, "Otte," sagde han.

"Du er en klog dreng," sagde chaufføren.

Ibrahims spørgsmål

Så fik Ibrahim en ide. "Nu har jeg et spørgsmål til dig," sagde han. "Hvor mange dage brugte Gud på at skabe himlen og jorden?" spurgte han. Chaufføren tænkte sig om, men han kendte ikke svaret. "Det tog 6 dage," sagde Ibrahim. "Hvis du gerne vil vide mere om alt det, som Gud gør, så skulle du købe en bog af min mor. Den hedder: Kun Allah kan give os fred."

Nogle af passagererne i bussen kunne høre hvad Ibrahim og chaufføren snakkede om. En af dem spurgte Ibrahims mor om bogen, og mor forklarede, at bogen handlede om mennesker, der var trofaste imod Allah (Gud). Der var en del mennesker, der spurgte, hvordan de kunne få fat på den bog. Mor plejede at sælge bogen, så de havde penge til busbilletterne, men hun besluttede, at Ibrahim kunne dele bogen ud gratis.

Ibrahim tog bøgerne og gik ned igennem bussen og gav alle passagerer en bog. Passagererne sagde: "sahg-ohl" (mange tak), og så smilede de til Ibrahim.

Da mor og Ibrahim stod af bussen, lagde Ibrahim mærke til, at flere af passagererne sad og læste i bogen. De smilede og sagde til Ibrahim: "hoh-DAH-fish" (farvel). Ibrahim smilede også og sagde: "hoh-DAH-fish".

Da Ibrahim og hans mor gik tilbage til deres landsby, tænkte Ibrahim: Nu er tiden kommet, at

vi skal arbejde for Gud. Nej! Rettede han sig selv. Vi har allerede arbejdet for Gud på bussen.

Flere uger senere, da Ibrahim og hans mor igen kørte med minibussen, for at køre ud til landsbyerne, opdagede Ibrahim, at det var hans ven, der var chauffør på bussen.

"Kan du huske svaret på mit spørgsmål?" spurgte Ibrahim. "Hvor mange dage brugte Gud på at skabe himlen og jorden?"

Buschaufføren tænkte sig om et øjeblik, så smilede han og sagde: "Seks dage."

"Godt," sagde Ibrahim. "Du er en god elev."

Ibrahim og Noa

I Ibrahims skole har eleverne timer i religion. En dag læste deres lærer historien om Noa. Så stillede hun nogle spørgsmål om historien.

"Hvad sagde Gud, at Noa skulle gøre?" spurgte hun. Ibrahim rakte hånden i vejret og læreren gav ham lov til at svare.

"Gud sagde, at Noa skulle bygge en båd, en ark," svarede han.

"Ja," sagde læreren, "og hvor lang tid tog det at bygge den ark? Bare et par dage?"

"Nej," svarede Ibrahim. "det tog Noa 120 år at bygge arken og at advare folket om den kommende vandflod. Men ingen ville gå ind i arken, kun Noa og hans familie, 8 mennesker i alt. Så sendte Gud alle dyrene ind i arken og han lukkede døren. Så kom vandfloden."

"Hvor mange dyr gik ind i arken?" spurgte læreren.

Ibrahim rakte igen hånden op, og da der ikke var andre, der meldte sig, så fik han igen lov til at svare. "To af hver slags dyr, fugle og insekter gik ind i båden. Men Gud udvalgte nogle dyr, der skulle være 7 par af, som også skulle gå ind i arken."

"Hvordan kan det være, at du kender denne historie så godt?" spurgte læreren.

"Min mor og jeg har sammen læst i de hellige skrifter," svarede Ibrahim.

Der fortælles historier om Gud

Ibrahim fortæller voksne og børn om Guds kærlighed, i et land, hvor man ikke tilbeder Jesus og Gud. Ibrahim opfordrer os til at dele vores tro med de mennesker vi er sammen med. Det kan vi gøre i skolen og når vi leger.

Når vi giver vores kollekt, så hjælper vi mennesker i lande, ligesom Ibrahims, så de kan lære Jesus at kende.

Hurtige fakta:

- Georgien er et lille land, der ligger ved Sortehavets østlige kyst. Mod nord grænser landet op til nogle smukke bjerge.
- I Georgien er en af livretterne khachapuri, som er et rundt stykke ostebrød, der ofte serveres til morgenmaden dejlig varmt, direkte fra ovnen. En anden favorit mad, er valnødder dyppede i honning.
- I Georgien kan man godt lide at spille fodbold og basketball. Om vinteren løber man på ski i de nærliggende bjerge.
- I Georgien bor der 3,7 millioner mennesker, men der er kun ca. 322 adventister. Det er en person ud af 11.500 mennesker. Der er kun 8 kirker i landet og 4 grupper, der mødes andre steder. Der er ikke ret mange medlemmer i de 8 kirker.
- Børnene er en vigtig del af enhver kirke og af de små grupper af troende. Børnene opfordres til at fortælle deres venner og bekendte om Jesus.

NU VED MISS KETI DET

Luka er 5 år. Han bor i Georgien, hvor hans far er præst. (Lad et barn finde det på et kort eller en globus).

Sidste forår skulle de holde evangeliske møder i kirken. Far opfordrede alle til at invitere deres venner og deres familie med til møderne.

Hvem kan jeg invitere?

Luka spekulerede over, hvem han skulle invitere. Hans familie gik allerede i kirke, og hans forældre havde inviteret deres naboer. Hvem kan jeg invitere? Tænkte Luka. Så kom han til at tænke på sin lærer, Miss Keti.

Den næste dag fandt Luka sin lærer. "Miss Keti," sagde han glad, "i min kirke holder de nogle specielle møder, og jeg vil gerne have, at du kommer. Du kan få en gratis Bibel. Tror du, du kan komme?"

Miss Keti smilede til Luka. "Det skal jeg lige tænke over," sagde hun, og sendte ham tilbage til hans plads.

En dejlig overraskelse

Da møderne begyndte, så far, at Miss Keti kom ind i kirken. Senere spurgte han Luka, om han vidste, at hans lærer var der til mødet. "Ja, papa," sagde Luka. "Du bad alle om at invitere nogen, så jeg inviterede min lærer. Jeg fortalte hende, at hun kunne få en gratis bibel, hvis hun kom hver aften."

"Du hørte sandelig godt efter," sagde far og smilede til Luka.

Næste dag takkede Luka Miss Keti, fordi hun kom til mødet, og han mindede hende om, at hun kunne få en gratis Bibel. "Jeg vil kikke efter dig i aften," sagde han med et smil, og så gik han hurtigt hen til sin plads, så de kunne begynde undervisningen.

Den aften, da Luka så Miss Keti komme, så spurgte han sin mor, om han måtte sidde ved siden af hende, så hun ikke skulle føle sig alene.

Miss Keti kom til møderne hver aften. Da møderne sluttede, så inviterede far alle til at komme til den næste række møder, så de kunne lære noget mere om Bibelen. Miss Keti sagde til far, at hun gerne ville komme til de næste møder.

Nu forstår jeg det!

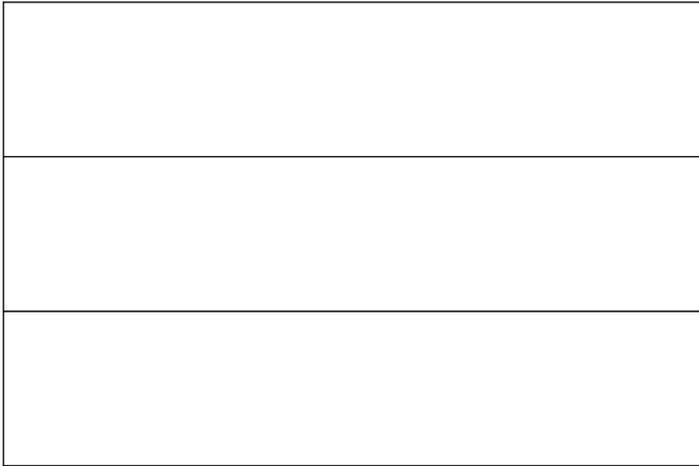
Miss Keti kom til den næste række møder. En aften talte far om, at vores kroppe er templer for Gud, og at det er vigtigt at leve sundt. Efter mødet talte Miss Keti med far. "Nu kan jeg forstå, hvorfor Luka ikke vil spise kød fra en gris." Da Miss Keti hørte om sabbatten, så sagde hun: "Nu forstår jeg også, hvorfor Luka ikke vil deltage i skole aktiviteter om sabbatten. Det er meget smukt, at man skal holde sabbat."

Ved slutningen af møderne, så sagde Miss Keti, at hun gerne ville være medlem af kirken. Luka var meget glad. Den dag Miss Keti blev døbt, gav Luka hende en stor buket blomster og et stort knus. "Nu er du både min søster og min lærer!" sagde han.

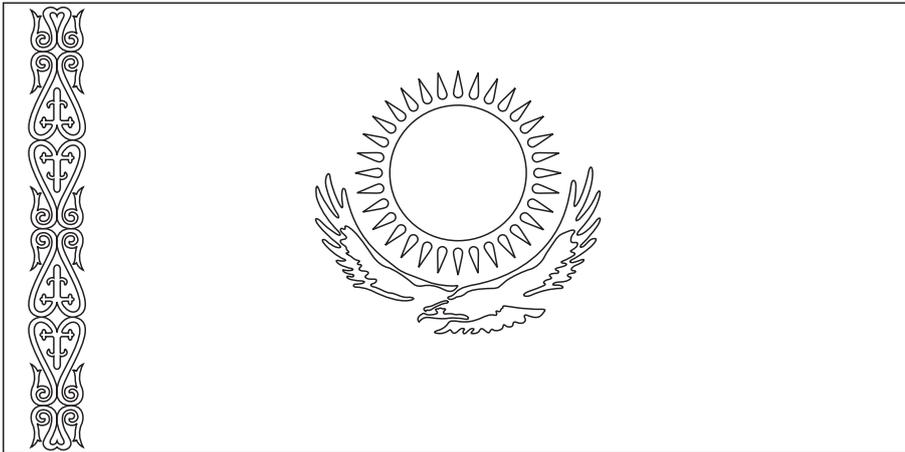
Lukas far smilede og fortalte alle i kirken, at det var lille Luka, der havde inviteret hans lærer til at komme og høre om Jesus. Han var en lille missionær.

Når vi inviter vores venner med i kirke, så er vi også missionærer. Vi hjælper også, når vi giver vores kollekt i bibelklubben.

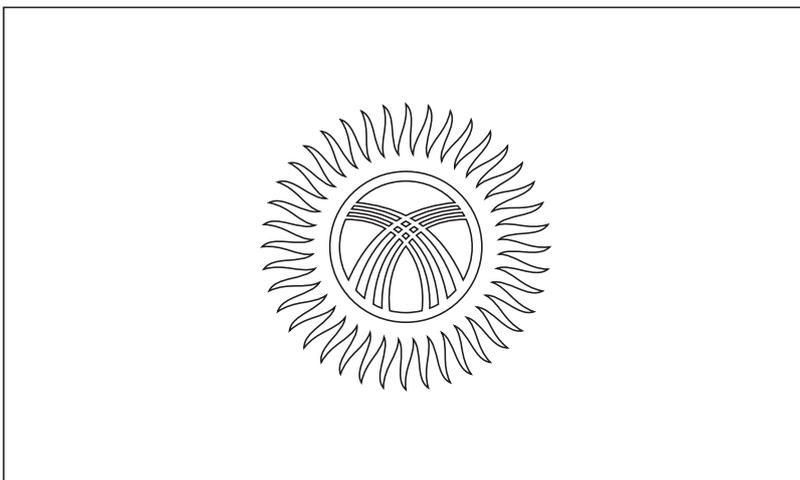
Rusland

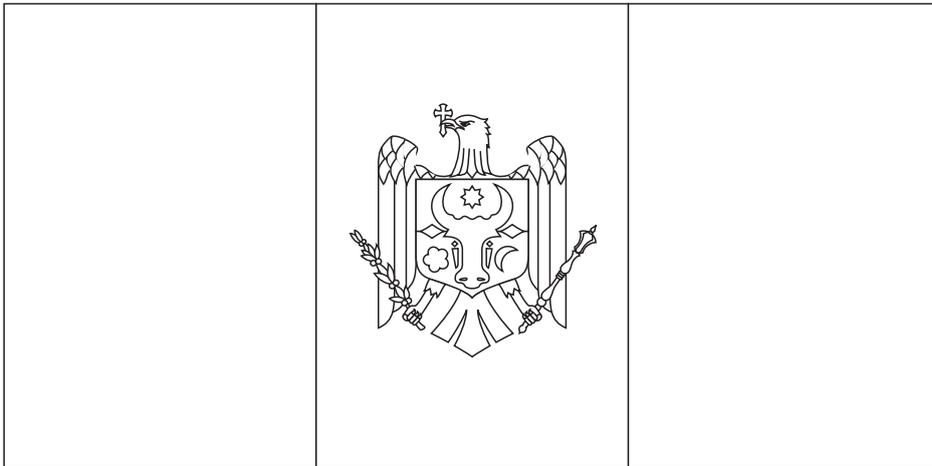
Kasakhstan

Kirgisistan

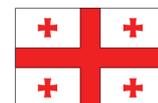
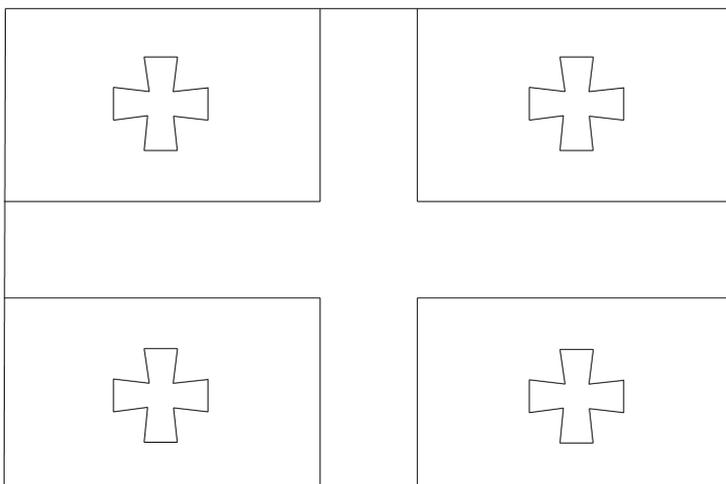
Moldova

Armenien

Georgien

Farv en matrjosjka

Kopier matrjosjkaen på tykt papir og lad børnene farve den. Hvis du har en matrjosjka derhjemme, så tag den med, så børnene kan se, hvordan en russisk dukke ser ud med farver. Vis dem også, at der er flere dukker indeni. Babushka betyder bedstemor på russisk. Dukker, der forestiller en bedstemor, der kaldes Babushka.

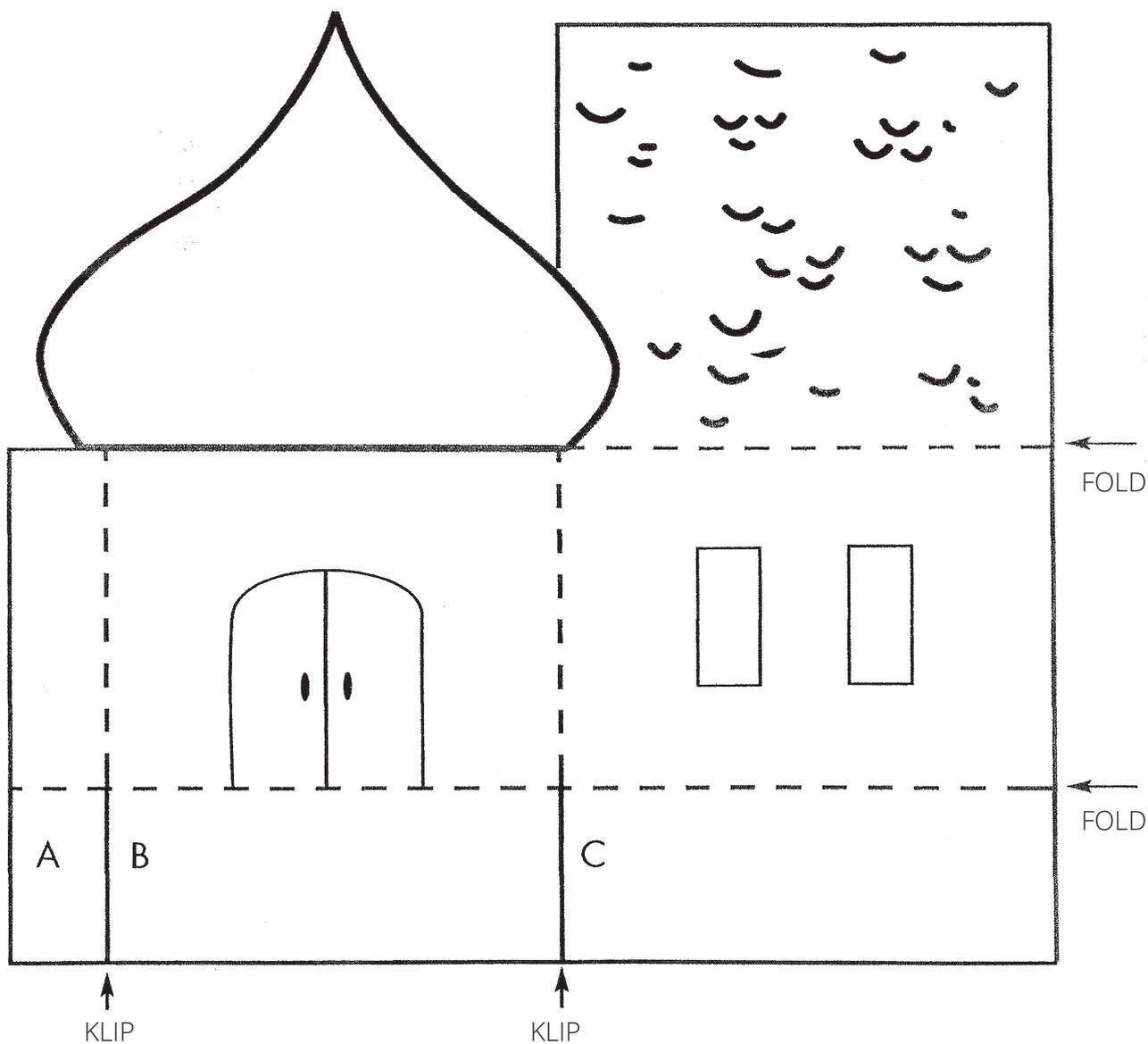
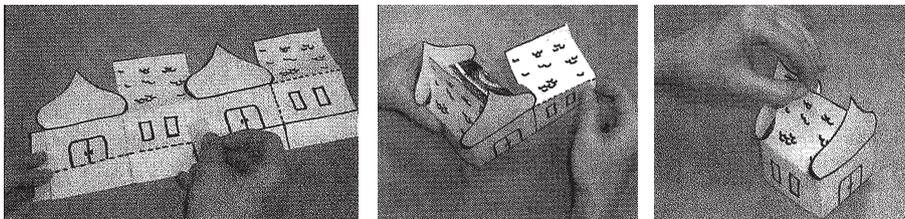
Hvis du gerne vil have, at dukken skal stå op, så fold en stribe tykt papir i 3 eller 4 dele. Lim de to yderste folder på forsiden og bagsiden af dukken.

Du kan også bruge de farvede dukker som pynt i jeres lokale.

Kollekt-kirke

Kopier kirken herunder i 2 eksemplarer til hvert barn. Kirken passer i størrelsen til 1/4 l mælkekarton. Lad børnene farvelægge kirken og lime den på deres mælkekarton. Skær et hul i taget, så pengene kan komme ind i kirken.

Børn i traditionelt russisk tøj

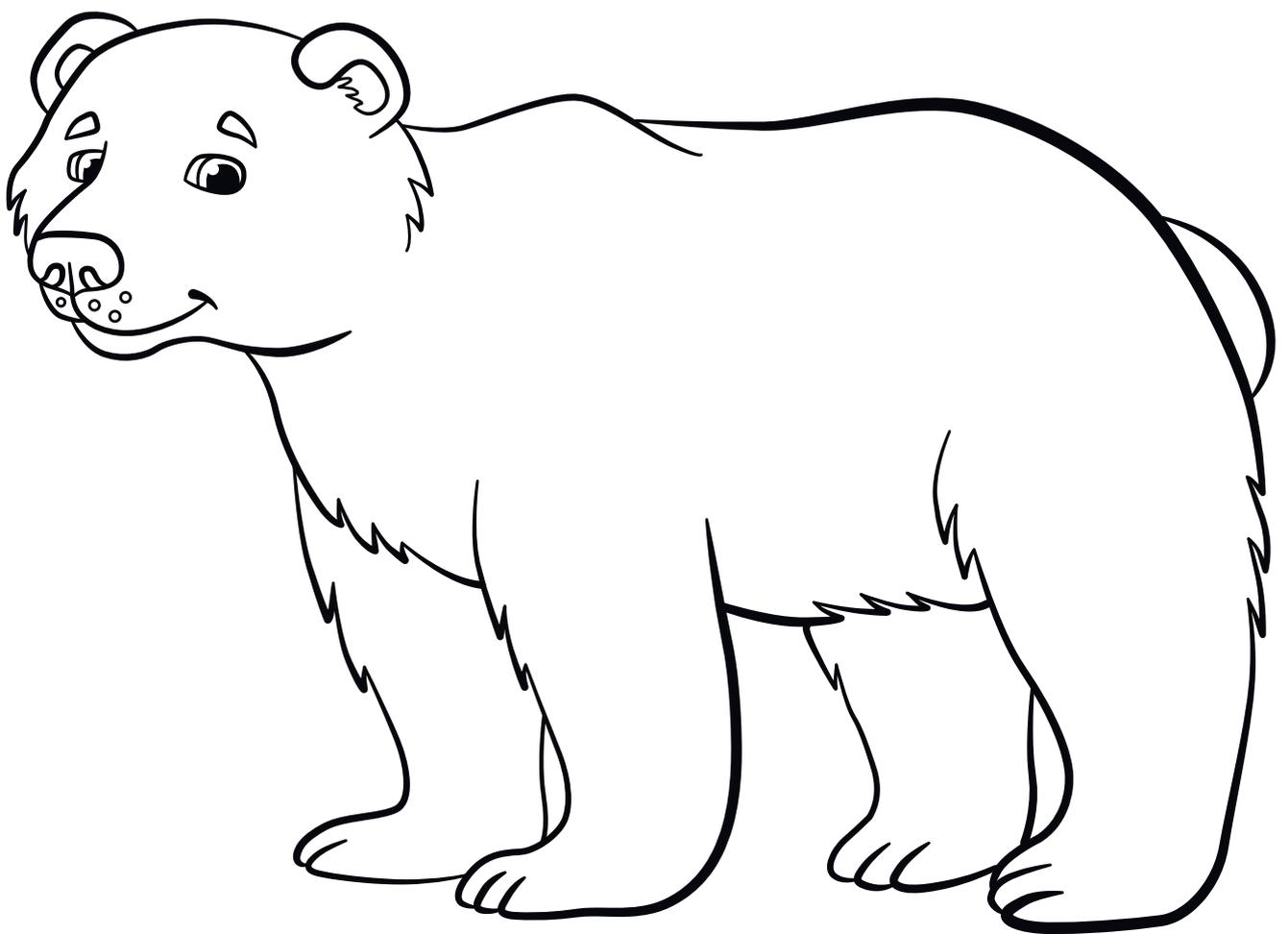

Sct. Basils Katedral i Moskva

Brun bjørn

Den brune bjørn ser sød og fredelig ud, men pas på – den kan være meget farlig!

Hurtige fakta:

- Der bor næsten 3 millioner mennesker i det lille land Armenien, der ligger mellem Tyrkiet, Georgien og Aserbajdsjan. På grænsen mellem Armenien og Tyrkiet ligger bjerget Ararat, og her mener man, Noas ark landede.
- Armenien er et land med mange bjerge og søer. I næsten 70 år var det en del af Sovjetunionen, og det blev selvstændigt i 1991.
- Der bor omkring 3 millioner mennesker i Armenien. Det var det første land i verden, der i år 310 e.Kr. antog kristendommen, som deres officielle religion. Den armenske apostolske kirke, som på mange måder ligner den katolske kirke, er den mest udbredte kirke i Armenien. 80 % af befolkningen tilhører denne kirke.
- I Armenien er der 789 adventister, der mødes 30 steder i små grupper eller i kirker. Det vil sige, der er 1 adventist ud af 3.800 mennesker. Det er en stor udfordring for kirken at nå så mange mennesker med vores budskab.

JESUS' BEDSTE VENNER

Armenien er ikke et rigt land. Mange mennesker må kæmpe for at tjene til deres daglige brød. Men alle steder elsker børn at have venner og at lege. I dag skal vi høre, hvad der skete, da en dreng inviterede sin ven med for at høre om Jesus.

Lad os bede for dem

Moses er 8 år. Moses og hans familie er adventister. En dag, da Moses og hans mor var på vej i kirke, så Moses en mand, der arbejdede i sin have. "Hvorfor går den mand ikke i kirke?" spurgte Moses sin mor.

"Det er måske, fordi du ikke har bedt for ham," sagde mor blidt. "Du må bede for mennesker, hvis du ønsker, at de skal lære Gud at kende." Så begyndte Moses at bede for de mennesker, som han ikke troede, kendte Gud.

I løbet af kort tid havde Moses en lang liste af mennesker, som han bad for, når de havde familieandagt. Hans familie kendte ikke altid de mennesker, som han bad for.

Moses' nye ven

For flere måneder siden flyttede Moses og hans forældre til en lille landsby i den vestlige del af Armenien. Her mødte Moses Hayk, der bor tæt på Moses. De to drenge blev hurtigt venner. De cyklede sammen og de legede med lego.

Moses fandt hurtigt ud af, at Hyak slet ikke kendte Jesus. Hans familie gik ikke i kirke. Så Moses begyndte at bede for sin ven. Han ville gerne invitere sin ven med i kirke, men han besluttede, at han først ville give Hyak en bog om Jesus. Hans mor hjalp ham med at vælge en bog, der fortalte om Jesus liv her på jorden. Moses og mor mente nok, at Hyak ville kunne lide den bog.

Hyak begyndte at læse i bogen, før han forlod Moses hus, og han syntes, det var en dejlig bog. Hyak læste i bogen til sent om aftenen og han læste videre den næste dag. Der var mange billeder i bogen, og det fangede Hyaks interesse.

Den næste gang Hyak og Moses legede sammen, så opdagede mor, at Hyak havde læst i bogen. Hun stillede ham nogle spørgsmål om de historier, der var i bogen, og Hyak kunne svare på det hele. Hyak siger, at han fortæller sin mor om de historier, som han læser, og nu vil hans mor og hans søstre også gerne læse bogen.

Et overraskende spørgsmål

Nogle dage efter, at Hyak havde fået bogen, spurgte han Moses: "Må jeg gerne gå i kirke sammen med dig?"

Moses var meget overrasket over Hyaks spørgsmål, for han havde planlagt at invitere ham snart. "Ja, selvfølgelig kan du gå i kirke sammen med mig!" svarede Moses. Han var begejstret, fordi det havde været så let at invitere hans ven med i kirke.

Hyak gik i kirke sammen med Moses den uge, og han elskede det. "Jeg vil gerne med i kirke hver sabbat," sagde Hyak til Moses. "Selvom det regner, så vil jeg gerne med alligevel."

Hyak er specielt glad for bibelhistorierne, som han hører i bibelklubben og til gudstjenesten. Børnene i Armenien har ikke deres egne bibellektier, så lærerne læser dem på russisk og fortæller historierne til børnene på deres eget sprog, armensk. Så lærer de nogle bibelvers udenad, som passer til den historie, de lige har hørt. Lærerne siger bibelversene mange gange, indtil børnene har lært dem.

Hyak er så glad for det, som han lærer i bibelklubben, så han har inviteret nogle af sine venner med i kirke. En uge kom der 5 drenge og 4 piger i kirke, sammen med Hyak. Nu vil Hyak invitere endnu flere børn med i kirke.

Moses har lært noget

Moses opfordrer andre børn til at bede for deres venner og så invitere dem med i kirke, ligesom han inviterede Hyak. Og Hyak er så glad for, at Moses havde lyst til at invitere ham med i kirke.

Piger og drenge, vi kan gøre ligesom Moses og Hyak. Vi kan bede for de mennesker vi møder, og vi kan invitere dem med i kirke. Måske vil nogle af dem få lyst til at tro på Jesus og følge ham.

Hurtige fakta:

- Find Tokmok og Kirgisistan på et kort eller en globus.
- Spørg børnene, om de nogensinde har haft et problem med at holde sabbatten.
- At holde falke er populært i Det centrale Asien. Specielt at gå på jagt med falke.
- Kirgisistans største etniske gruppe (73,3 %) er kirgesere. Historisk er det et nomadefolk, der drager rundt med flokke af får, heste og de bor i transportable runde telte, der kaldes yurter. Mange er stadig nomader, som tager deres dyreflokke op i bjergene om sommeren.

INGEN SKOLE OM SABBATTEN

Det er Kamila, du ser på forsiden af hæftet.

Kamila havde et stort problem da hun begyndte i 8. klasse i byen Bishkek, som er hovedstaden i Kirgisistan. Indtil da havde der kun været skolegang fra mandag til fredag. Men den offentlige skole forlangte, at alle i 8. klasse skulle gå i skole seks dage om ugen – fra mandag til lørdag.

Kamila og hendes mor gik hen til præsten for at bede om hjælp. Mor var døvstum og brugte sine hænder til at forklare situationen med tegnsprog for Kamila. Kamila forklarede det så for præsten.

Præsten sagde: "Lad os bede om dette." Og så gav han Kamila et brev med til skolen, hvor han bad om, at Kamila måtte få fri om sabbatten.

Kamila og hendes mor tog brevet med til klasselæreren i 8. klasse. Men læreren sagde, at hun ikke kunne give tilladelsen. Kamila, hendes mor og klasselæreren gik til skoleinspektørens kontor. "Undskyld," sagde Kamila, "min mor vil gerne tale med Dem." Mor gav skoleinspektøren det brev, som præsten havde skrevet. "Hvad er det?" spurgte skoleinspektøren uden at se på brevet.

Mor forklarede med tegnsprog, og Kamila oversatte: "Vi går i kirke og arbejder ikke og studerer ikke om sabbatten. Kan De give Kamila fri?"

Skoleinspektøren havde aldrig hørt om adventister. Hun svarede: "Andre kristne går i kirke om søndagen, og din datter kan også gå i kirke om søndagen. Så kan hun studere om lørdagen."

Mor forklarede, at adventister ikke er helt som andre kristne.

Skoleinspektøren rystede på hovedet og sagde: "Vi er ikke et kristent land. Mange af vores elever går i skole om fredagen, hvor de ellers skulle holde fri efter det, de tror på. Vi kan ikke gøre forskel og give Kamila fri om lørdagen."

Kamila gik ikke i skole den næste sabbat, hun gik i kirke sammen med sin mor. I kirken så mor lederen af kostskolen i Tokmok, som lå en to timers biltur fra Bishkek.

Efter gudstjenesten forklarede mor skolesituationen for lederen af kostskolen og spurgte, om Kamila kunne blive elev på skolen. "Lad os bede om det," sagde skolelederen. Skolelederen bad for Kamila. Hun bad om, at Gud ville finde en person, der ville betale for, at Kamila kunne blive elev på skolen. Mor tjente ikke så mange penge og havde ikke råd til at betale skolepenge.

"Jeg vil fortælle jer næste sabbat, om jeg har fundet en til at betale for Kamila," sagde hun.

Hele ugen bad Kamila til Gud om, at skolelederen ville finde en, der ville betale for hende. "Kære Gud, velsign mig med en, der vil betale mine skolepenge og velsign den person, der vil gøre det."

Den næste sabbat, talte skolelederen med Kamila før gudstjenesten. Hun smilede. "Gud har velsignet dig," sagde hun. "Vi har fundet en, der vil betale dine skolepenge."

"Tusind tak!" sagde Kamila og jublede af glæde.

Den næste dag flyttede Kamila ind i pigebygningen på adventistskolen. Hun læser, men hun arbejder også. Hun vasker gulve i klasseværelserne for at hjælpe med at betale skolepengene. "Jeg er så glad," siger Kamila. "Jeg er så taknemmelig, fordi jeg nu kan holde sabbatten hellig."

Når du giver din kollekt om sabbatten, hjælper du med til at få bygget mange skoler rundt omkring i verdenen.

Missionsnyt:

- Landene i den sydlige del af Den Euroasiatiske Division, Afghanistan, Kasakhstan, Tadsjikistan, Turkmenistan, Kirgisistan og Usbekistan, er muslimske lande, så her har vi en speciel udfordring.
- Her bor der 103 millioner mennesker, og heraf er kun 4.200 adventister. Det vil sige, der er 1 adventist ud af 24.500 mennesker (tal fra 2017).
- Bed om, at menneskene her vil åbne deres hjerter, så de kan lære mere om Jesus, der elsker dem og ønsker at være deres Herre og Mester.
- De fleste lande i Den Euroasiatiske Division, var tidligere en del af Sovjetunionen.
- I dag bor der mere end 291 millioner mennesker i Den Euroasiatiske Division, men der er kun 59.000 adventister. Det er en adventist ud af 4.900 personer.
- Den sydlige del af divisionen, der består af landene Afghanistan, Kasakhstan, Tadsjikistan, Turkmenistan, Kirgisistan og Usbekistan. Her er befolkningen muslimer. Der bor kun 4.200 adventister i denne del af landet med en befolkning på 103 millioner mennesker. Det er en adventist ud af 24.500 mennesker. Her har vi i sandhed et missionsområde.
- Ca. 80 % af menneskene i Kirgisistan er muslimer og 17 % følger Den russisk ortodokse kirke.
- I Kirgisistan bor der 614 adventister. Det er 1 adventist ud af 8.900 mennesker.

SKYERNE FORTÆLLER DET

Den 10-årige Murad gik hen til sin lærer efter timen og hviskede til hende: "Jeg har en hemmelighed."

Læreren, en syvendedags adventist, der arbejder i et land, hvor man ikke må drive mission, kikkede spørgende på drengen.

Murad havde været i hendes klasse i flere måneder, men han havde aldrig talt til hende på denne måde. "Jeg har en hemmelighed, som jeg gerne vil fortælle dig," hviskede han.

"Hvilken hemmelighed er det," hviskede læreren tilbage.

Murad havde tårer i øjnene, og de løb ned af hans kinder, da han sagde: "Jeg så en sky, der lignede en mand, der hang på et kors. Jeg vidste ikke, hvem det var, før jeg hørte dig fortælle om Jesus. Da du fortalte om Jesus, så huskede jeg skyen, som jeg så."

Læreren fik en klump i halsen og fik tårer i øjnene. Hun vidste ikke helt, hvad hun skulle sige til denne dreng. Selvom hun fortæller historier om Jesus og siger til sine elever, at det er vigtigt at have gode værdier, så man kan leve et godt liv, så kan hun ikke fortælle så meget om Gud, uden at få problemer med myndighederne. Hun vidste, at Murad ikke havde fortalt sine forældre om det han havde set i skyerne, for de ville ikke tillade, at han troede på Jesus.

Murads syn minder os om, at når vi ikke kan fortælle om Guds kærlighed, så finder Gud andre måder for at vise mennesker, at han elsker dem. I det land og i den kultur, hvor Murad bor, er drømme og syner meget vigtige, og folket tror meget på, at det betyder noget, når man drømmer eller får et syn.

Murads syn med korset i skyerne, minder os om Jesus ord i Bibelen. "Jeg siger jer, hvis de tier, (Jesus disciple) vil stenene råbe" (Luk 19,5). Disciplene havde erklæret, at Jesus var Messias, men farisæerne bad dem om at tie stille.

Men Murad oplevede, at Gud talte ved hjælp af skyerne i den del af verdenen, hvor det er forbudt for kristne at snakke åbent om Jesus. Da Murad så skyerne over sit hjem, så forstod han, at Jesus døde på korset for at blive vores frelser.

Og Murads lærerinde var overbevist om, at Jesus rørte ved drengens hjerte ved hjælp af skyerne. Hun vidste, at hvis Jesus kunne få skyerne til at fortælle, så behøvede hun ikke at være bekymret. Gud kan afslutte sit værk, når menneskerne ikke selv kan gøre det.

Ellen White siger, at børn har en vigtig rolle i jordens sidste dage, når de gode nyheder om frelsen skal fortælles. "Når de himmelske magter ser, at mennesker ikke mere må præsentere sandheden, så vil Guds Ånd komme over børnene og de vil gøre et arbejde for at proklamere sandheden, som de ældre arbejdere ikke kan gøre." Vejledning for menigheden, bind 6, side 202.

Lad os bede om, at mennesker vil åbne deres hjerter og høre og tage imod Guds budskab og hans kærlighed, de steder, hvor man ikke må fortælle andre om Jesus.

Når du giver din kollekt i bibelklubben, så hjælper du mennesker i lande, hvor man ikke må fortælle om Gud og Jesus.

Afslut med bøn.

Hurtige fakta:

- Find Nikitas by, Bucha i Ukraine, på et kort eller en globus. Byen ligger lige udenfor hovedstaden Kiev.
- Spørg børnene, hvor tit de læser i Bibelen. Opmuntre dem til at læse i deres bibel hver dag ligesom Nikita. Hjælp dem med at finde en tid på dagen, der passer for dem.
- Den ortodokse kirke i Ukraine var fjendtlige overfor adventisterne. Senere var det kommunistiske parti også fjendtlige overfor adventisterne. Mange menighedsmedlemmer og præster blev forfulgt på grund af deres tro. Mange sad fængslet i flere år. Mange døde i fangelejre, da Stalin var ved magten. Fordi forholdene var sådan, så var Adventistkirken en undergrundsbevægelse, og den officielle kirke blev først organiseret i 1978.

HVOR GAMMEL ER GUD?

Far og mor havde tre dejlige bibler. Men de læste aldrig i dem.

Nikita var ikke specielt interesseret i Gud. Han havde hørt om Gud, men han tænkte ikke på ham. Indtil en dag.

En dag begyndte han at undre sig over livet. Han gik hen til sin mor. "Hvor kommer alle menneskerne fra?" spurgte han. "Hvor kom jorden fra?"

"Gud skabte alting," svarede mor. "Hvorfor?" spurgte Nikita. "Gud skabte os, så Gud ville blive lykkelig," svarede mor.

Nikita kunne ikke helt forstå det. Hvorfor ville Gud skabe mennesker, så han kunne blive lykkelig? Hvorfor ville Gud skabe Nikita, for at blive lykkelig? Nikita ville gerne vide mere. Så huskede han på de tre bibler. En var stor og lilla. Den anden grå og ikke så stor. Den tredje var lille og grøn og gul.

"Jeg er lille," tænkte Nikita. "Den lille bibel passer til mig."

Han åbnede Bibelen og fandt slikpapir imellem siderne. Han tog slikpapiret ud og kikkede nedenunder. Så læste han i Første Mosebog kapitel 1, vers 1. "I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden."

"Nå endelig," tænkte han. "Nu kan jeg finde ud af, hvorfor Gud skabte mennesker."

Skabelseshistorien var fascinerende, og han læste med det samme flere kapitler. Da han sluttede, opdagede han, at mor havde taget fejl. Gud skabte ikke menneskene, så Gud kunne blive lykkelig. Han skabte menneskene, fordi han elsker menneskene, og han ønskede at de skulle nyde den jord, han havde skabt.

Nikita gik hen til mor. "Gæt hvad jeg har læst i Bibelen. Gud skabte menneskene, fordi han elsker dem, og han skabte jorden, for at de skulle blive glade for at bo der," sagde han.

"Fantastisk," sagde mor. "Du er kun 7 år, og du læser i Bibelen."

Den næste dag da Nikita vågnede, huskede han på den lille bibel. Han læste i Første Mosebog igen. Og efter den dag læste han i Bibelen hver morgen. Men han havde stadigvæk mange spørgsmål, som han ikke kunne finde svar på. Han spurgte mor: "Hvor gammel er Gud?"

Mor vidste det ikke. Nikita lagde mærke til, at mange mennesker gik i en kirke, der lå tæt ved hans hjem, så han besluttede, at han ville spørge der. Menneskene i kirken vidste ikke, hvor gammel Gud er, men Nikita kunne godt lide at gå i kirke der hver uge.

Mor var overrasket over at se, at Nikita læste i Bibelen hver morgen, og hun kunne godt lide at lytte til ham, når han fortalte, hvad han havde læst. Mor så også, at Nikita gik i kirke, så hun begyndte at gå med ham.

En sommer, da Nikita var blevet 10 år, fik mor en ide. "Siden du elsker at læse i Bibelen, vil du så ikke gerne gå på en skole, hvor de lærer jer om Gud?" sagde hun.

Hun sendte ham til adventistskolen i Bucha i Ukraine. I skolen lærte Nikita, hvor gammel Gud er. En lærer læste Åbenbaringens Bog kapitel 4 vers 8. "Hellig, hellig er Herren, Gud den Almægtige, som var og som er og som kommer." Det betyder, at Gud har levet altid. Han blev aldrig født, og han vil aldrig dø.

I dag er Nikita 12 år, og han læser 3 kapitler i sin lille bibel hver dag. Nogle gange læser han om morgenen, andre gange læser han om eftermiddagen efter skoletid. Nogle gange læser han om aftenen. At læse i Bibelen er det, han bedst kan lide på hele dagen. "Nu forstår jeg, at Gud er virkelig og at han er nær hos mig" siger Nikita. "Gud hjælper mig."

Bed for kirkens arbejde i Ukraine. Bed for alle børnene Når du giver din kollekt i bibelklubben, så hjælper du, så der kan bygges flere skoler og kirker rundt omkring i verden.

Hurtige fakta:

- Det officielle sprog i Uzbekistan er usbek, et tyrkisk sprog, der skrives med latinske bogstaver. 80 % af befolkningen taler usbek og det russiske sprog bruges også meget. 34 % af befolkningen er under 14 år. De fleste indbyggere er muslimer.
- Hovedstaden hedder Taskhent og er den største by i landet.
- Landet har mange guldminer og de udgraver 80 tons guld om året. Landet har også uran, gas og olie.

NIKITAS BØN

Nikita ønskede sådan, at der var en kirke i hans landsby, men det var der ikke. Nikita er 9 år og bor i Uzbekistan (lad et barn finde det på et kort eller en globus). Uzbekistan er et muslimsk land og man stoler ikke på kristne.

Gæsten

Der er ikke ret mange, der kommer på besøg i den lille by, hvor Nikita og hans familie bor. Så da en lastbil en dag kørte ind i byen og standsede på hovedgaden, varede det ikke længe, før der stod en stor flok mennesker omkring bilen.

Lastbilens chauffør og passagerer gik ud af bilen, åbnede for lastrummet og inviterede folk til at komme og få noget varmt tøj og pakker med mad. Landsbyens folk tog imod tilbuddet og begyndte at snakke med de besøgende. Da alt tøj og mad var delt ud, sagde lastbilens folk farvel og kørte ud af byen ad den dårlige vej med mange huller.

Lastbilen kom tilbage til Nikitas landsby flere gange i løbet af de næste par måneder. De kom hver gang med tøj, mad og andre ting, som beboerne havde brug for. De havde også bøger og blade med, som de delte ud. Landsbyens beboere fandt ud af, at dem der kom med lastbilen var kristne og de ville gerne være deres venner. De forstod, at kristne slet ikke er nogle forfærdelige mennesker, som de ellers altid havde fået fortalt.

Nikitas mor fik nogle bøger af de fremmede, og hun læste dem med glæde. Hun ville gerne vide noget mere om det at være en kristen, så hun skyndte sig hen til lastbilen, hver gang den kom til byen. Hun havde så mange spørgsmål, som hun gerne ville have svar på. Hun spurgte de besøgende om Gud.

Men far var ikke glad for, at kristne mennesker besøgte landsbyen. Han sagde, at den mad, det tøj og bøgerne, som de havde med, kun var en af de vantros listige planer, så de kunne bedrage de trofaste muslimer. (Muslimerne i Nikitas land kalder alle, der ikke er muslimer for vantro.)

Troens frø

Nikitas mor fortalte sin mand og sin søn, det hun lærte. Hendes mand var ikke interesseret, men Nikita lyttede til hende. Nikita læste også nogle af bladene og bøgerne og han fik lyst til at lære Jesus bedre at kende.

Der var ikke noget arbejde at få i den lille by, så familien flyttede til hovedstaden, så far kunne finde arbejde. Nikita blev i landsbyen for at passe på sin bedstemor. Nikita savnede sin mor og far og han ønskede, at han kunne flytte ind til byen og bo hos dem. Hans mor havde fundet en adventistkirke i byen og hun fortalte ham, hun var så glad for at gå i kirke. Nikita

havde også lyst til at gå i kirke, men der var ingen i hans landsby. Når han læste sin mors breve, så blev han ked af det og følte sig meget alene. Han ønskede sådan, at han havde en, som han kunne tale med om Gud.

Nikita besøgte sine forældre ca. hver anden måned. Han var meget glad for at se dem, og han var glad, når han kunne gå med sin mor i kirke. Han elskede at gå i bibelklub og han lyttede opmærksomt til præsten, når han prædikede. Han vidste, at det ville vare længe, før han igen kunne komme i kirke, så han ville gerne lære så meget som muligt, mens han var i hovedstaden. Når han kom tilbage til landsbyen, så var der jo ingen, der kunne undervise ham.

Nikitas far var ikke glad for, at Nikita gik i den kristne kirke. Far diskuterede tit religion med mor. Nikita var ked af at skuffe hans far, men han ville gerne være en kristen, og han følte, at Gud ville noget med hans liv.

Nikitas specielle gæst

Da Nikita kom tilbage til sin bedstemor, så knælede han ned ved sin seng og bad længe om, at hans far måtte forstå, hvorfor han så gerne ville følge Jesus. Han blev træt og gik i seng. Han faldt i søvn og mens han sov, følte han, at der var en, der lagde sig ved siden af ham. Han rykkede lidt ind i sengen for at gøre plads, selvom han ikke kunne se nogen. Nikita lyttede, mens den usynlige gæst forklarede, at verdens ende er nær og alle de, der følger Jesus, vil blive frelst. Nikita mærkede, at en dyb fred kom over ham.

Da Nikitas mor kom til landsbyen for at besøge ham og bedstemor, så fortalte Nikita hende om den usynlige gæst. "Jeg vil gerne fortælle far om det," sagde Nikita. Mor var bekymret for fars reaktion, men hun gik med til, at Nikita kunne snakke med far om religion.

En dag, da Nikita og hans far gik en tur i bjergene, begyndte Nikita at tale om Gud. Hans far standsede og sagde: "Jeg har ikke lyst til at tale om Gud." "Far kan du ikke bare høre efter et øjeblik?" tiggede Nikita. "Hvis du bliver træt af det, så skal jeg nok holde op." Det gik far med til, og Nikita fortalte så, hvordan Jesus havde besøgt ham og fortalt ham, at han snart komme tilbage for at hente de trofaste, der tror på, med til himlen.

"Hvor har du hørt det?" spurgte far. "Hvem har fortalt dig det?"

"Jesus har fortalt mig det," svarede Nikita. Han standsede og kikkede på sin far.

"Har du ikke lyst til at gå i kirke, sammen med mor og mig?" spurgte han.

"Nej!" sagde far.

"Jamen vil du så læse i Bibelen?" tiggede Nikita.

"OK," sagde far. "Det kan jeg godt."

Den aften kom de to sent hjem til landsbyen. Nikita og hans mor var meget glade for, at far ville læse i Bibelen.

Nikitas er begyndt at læse i Bibelen. Nikita fortsætter med at bede for sin far. Han beder om, at vil lade Jesus komme ind i sit hjerte, og at far kan se, at Nikita og hans mor lever anderledes, fordi Jesus bor i deres hjerter.

Nikita kan stadigvæk ikke komme regelmæssigt i kirke, men han læser trofast i sin Bibel, og han beder hver dag. Nikita ved, at Gud taler til hans far og han beder om, at hans far bliver en kristen. Så kan Guds kærlighed og fred være i Nikitas hjem.

Piger og drenge, lad os alle bede om, at Nikitas far vil lade Jesus komme ind i hans liv.

Afslut med bøn.

Hurtige fakta:

- Ukraine grænser op til Rusland, Polen, Hviderusland, Ungarn, Rumænien og Moldova. Der bor 44 millioner mennesker i landet.
- Ukraine er arealmæssigt det største land i Europa, næst efter Rusland. Hovedstaden hedder Kyiv og her bor der 3 millioner mennesker.
- Ukraine består hovedsageligt af frugtbare sletter eller stepper. Den største er den Potnisk-Kaspiske slette. Her løber floderne igennem helt ud til Sortehavet.
- Kapaterne i vest er det eneste bjergområde. Her findes det højeste bjerg, Hoverla, der er 2061 meter højt.

AT SÅ FOR GUD

Hvis det er muligt, så tag et gennemsigtigt glas med og så nogle frø og lad børnene se det spire. Fortæl dem, at historien i dag handler om frø, der spirer for Gud.

Må vi også hjælpe?

Marina og hendes veninde Vika bor i en lille by i den østlige del af Ukraine (lad et barn finde det på et kort eller en globus). Det er ikke så længe siden de to piger begyndte at tilbede Gud.

En dag de var i kirke, sagde præsten, at han havde nogle små blade, som han gerne ville have, at menighedens medlemmer skulle dele ud. Da gudstjenesten var forbi, så Vika, at hendes mor tog nogle af de små blade. Hun så også andre, der tog blade med. "Mor," sagde Vika. "Marina og jeg vil også gerne dele ud. Må vi også få nogen blade?"

Mor talte med præsten, og han kom over til Vika. "Nå, så du vil også gerne så nogle frø for Gud?" spurgte han.

"Hvad betyder det?" spurgte Vika. "Jeg vil bare gerne have nogle blade til at dele ud."

"Det er præcis det jeg mener!" smilede præsten. "Når du deler blade ud, så sår du troens frø. Nogen gange, så smider folk bladene ud, som du giver dem, men hvis nogen læser bladene, så kan det være, at det lille troens frø gror. Så ja, Vika, du og Marina må gerne tage nogle blade. Men behold dem nu ikke for jer selv. I skal så det, ved at give bladene væk."

Vika og Marina lovede at give bladene væk. De tog en håndfuld af de små bøger om Johannes Evangeliet. På vej hjem foreslog Marina, at de skulle gå hen til den bydel, hvor hun havde boet, og så deres frø om evangeliet der. "Jeg kender dem, der bor der," sagde hun, "så det vil være lettere at dele vores små bøger ud i det område."

Vika og Marina sår deres frø

Søndag morgen gik Vika og Marina til den bydel, hvor Marina havde boet, og her begyndte de at banke på dørene. Når der blev åbnet, så inviterede pigerne personerne til at komme til deres kirke, og de gav dem et kopi af Johannes evangeliet. Hvis der ikke var nogen hjemme, så smed pigerne Johannes evangeliet ind af brevsprækken.

Hvis pigerne mødte folk på gaden, så gav de også dem et lille blad. De mødte fire drenge, og de bad endda om at få ekstra bøger til deres venner.

Da pigerne havde delt alt det ud, som de havde, begyndte de at gå hjem. De var ikke kommet ret langt, før de blev stoppet af nogle drenge. "Er det jer, der deler små bøger ud?" spurgte en af drengene. Marina nikkede. "Har I flere af dem? Vi kunne godt tænke os at få nogle."

"Jeg er ked af det," sagde Marina, "men vi har ikke flere." Så fik hun pludselig en ide. "Når vi får flere, så vil vi gerne komme og give jer nogle, hvis I gerne vil have dem."

Drengene sagde, at de var interesserede, og de ville vente på bøgerne.

"Alle vi mødte, ville gerne have bøgerne," sagde Marina til sin mor om eftermiddagen. "De var så venlige og sagde tak til os. Vi har brug for flere bøger, så vi kan give dem, der ikke har fået. Og vi vil også give nogle af de små bøger til vores lærere og vores klassekammerater i skolen," sagde Marina.

Da det blev sabbat, fortalte Vika præsten, at de havde delt alle deres bøger ud, så de ville gerne have flere. Præsten blev meget glad for at høre dette, og han gav dem flere bøger til uddeling.

Da det blev mandag gav Marina Johannesevangeliet til sin lærer, og hun delte også nogle ud til sine venner. Marinas venner blev glade for den lille bog, men Marinas lærer brød sig ikke om, at Marina delte kristne bøger ud på skolen. Hun sagde til Marina, at hun ikke mere måtte tage kristne bøger med og dele ud i skolen.

Vika gav også en bog til sin lærer og også til nogle af hendes skolekammerater. Nogle af dem ville meget gerne have Johannesevangeliet, men der var også nogen, der slet ikke ville have bogen. Det var Vika meget ked af, indtil hun huskede, hvad præsten havde sagt om at så for Gud. Det er ikke alt, man sår, der gro. Men Vika blev alligevel ved med at så troens og kærlighedens frø hos de mennesker, der var omkring hende.

Et frø, der spirer

Nogle af de frø, som Marina og Vika sår, vil falde på en grund med klipper og vil aldrig gro. Andre frø er allerede begyndt at spire. Kort tid efter at Marina og Vika havde delt de små bøger ud til Marinas naboer, var der en mand, der talte med Marinas mor, om den bog, han havde fået. Han havde læst den, og han kunne lide den. Nu ville han gerne vide mere om Gud. Han fortalte, at han ikke vidste, hvordan man skulle bede, før han læste bønner i den lille bog.

Nu forstår Marina og Vika hvad præsten mente, da han sagde, at ikke alle frø ville spire og gro, så folk vil leve deres liv for Jesus, men nogle af frøene vil spire og gro. "Det er ikke vores arbejde at få frøene til at gro," siger Vika, "det er Guds arbejde. Det er vores arbejde at så frøene."

Hurtige fakta:

- Tadsjikistan er et land fuld af bjerge. Det ligger i den centrale del af Asien. Der bor ca. 8,9 millioner mennesker i landet.
- De fleste mennesker taler tajik, men mange taler også russisk.
- Tadsjikistan anser sig selv for et verdsligt land, men deres forfatning giver religionsfrihed. 98 % af befolkningen er muslimer.
- Ivan og Vasily Kosmijinin var de første adventister, der kom til Tadsjikistan i 1929. Der er kun 286 adventister i hele landet.

FØDT UNDER KRIGEN

Jeg hedder Shukhrat og jeg bor i Tadsjikistan (lad et barn finde det på et kort eller en globus). Tadsjikistan er et smukt land med majestætiske bjerge, frodige dale og krystalklare søer og vandløb. Men der var en frygtelig krig i vores land og mere end 50.000 mennesker døde.

Jeg blev født under krigen. Mine forældre blev skilt kort efter min fødsel, og jeg boede sammen med min mor i 10 år. Da jeg var 11 år, hentede min far mig så jeg kunne bo hos ham. Min far var soldat og han havde kæmpet i krigen. Da krigen endte, blev han vagtpost ved grænsen mellem Tadsjikistan og Afghanistan (vis grænsen på et kort eller en globus).

Guds kærlighedsgave

Lige fra jeg var helt lille har jeg kunnet lide at læse. En dag fik jeg en lille stabel bøger af min far, som en havde givet til ham. Jeg var dengang kun 11 år, men jeg husker stadigvæk de bøger. Tre af dem var kristne bøger: En billedbibel, *Evangeliet om Jesus Kristus* og *Jesu liv*. Far åbnede billedbibelen og viste mig de smukke billeder.

Bøgerne ændrede mit liv. Indtil da vidste jeg kun meget lidt om Gud. Men mens jeg læste bøgerne, så lærte jeg om en kærlig og mægtig Gud, der har skabt vores smukke jord. Jeg blev meget ked af det, da jeg læste, at Adam og Eva bragte synden ind i verdenen. Men det mest overraskende skete, da jeg læste om Jesus. Jesus liv, hans ord, hans lignelser og Bjergprædiken, fik mig til at elske Jesus. Da jeg fandt ud af Jesus lidelser og at han døde på korset for at frelse mig, så lærte jeg at elske Jesus af hele mit hjerte.

Spænding og skuffelse

Den sommer inviterede min fætter Aziz mig med til en kristen kirke. Der studerede vi Bibelen, vi sang kristne sange og vi var på en udflugt til en sø. Jeg fik min første Bibel! Jeg læste ivrigt i min Bibel. Du skulle bare have set mig, da jeg første gang læste Åbenbaringsens bog og beskrivelsen af dyret og tallet 666 og profetierne om verdens ende fyldte mig med ærefrygt! Jeg forstod, at Åbenbaringsens bog fortæller, hvad der skal ske i fremtiden og jeg ville gerne forstå det.

Da min far og andre i min familie fandt ud af, at jeg var blevet en kristen, så prøvede de at få mig til at skamme mig. De sagde: "Hvordan kan du forråde din families tro? Du har bragt vanære over vores familie. Hvad vil folk dog sige om os?" Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle svare dem, så jeg bøjede hovedet og var helt stille. Jeg blev født under krigen, og nu brød en anden slags krig ud i min familie.

Hvad ville du sige, hvis nogen blev meget gal på dig, fordi du tror på Jesus?

Min familie tog min Bibel og alle de andre bøger. Jeg bad dem om at give mig dem igen, men de sagde, at de ikke havde bøgerne. Jeg gik til en kristen kirke og bad dem om at give mig en Bibel, men den Bibel tog min familie også. Jeg fik en anden Bibel, den gemte jeg og læste i hemmelighed i den. Men på en eller anden måde vidste min familie, at jeg stadigvæk læste i Bibelen. Min far tæskede mig og sagde, jeg skulle holde op med at læse i Bibelen. Min onkel truede med at slå mig ihjel.

Jeg var bange, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Men jeg blev trøstet ved at læse ordene i Matthæusevangeliet kapitel 5, vers 11 og 12, hvor Jesus siger: "Lykkelige er I, når man håner og forfølger jer og sætter onde rygter i omløb, fordi I tror på mig. Glæd jer af hele jeres hjerte, for der venter jer en stor belønning i himlen. Sådan forfulgte man også profeterne før jer" (Bibelen på hverdagsdansk).

Jeg finder Guds folk

Da jeg blev ældre læste jeg i Bibelen, at en kristen skal døbes. Jeg ville gerne døbes, men jeg vidste ikke, hvilken kirke jeg skulle tilhøre og jeg spekulerede på, hvilken kirke, der var den sande kirke. Jeg læste meget i min Bibel de næste 2 måneder og jeg faldt på mine knæ og sagde til Gud: "Jeg ved ikke, hvor jeg kan blive døbt. Hvor kan jeg finde din sande kirke?"

Så hørte jeg en stemme, der sagde til mig: "En sand kristen, er en, der holder alle budene." Jeg vidste, at Gud ville lede mig. Nu skulle jeg finde en kirke, der holder alle 10 bud. Alle budene også det fjerde bud. Hvem ved, hvad der står i det 4. bud? (Giv børnene tid til at svare)

Ja, det er rigtigt, det 4. bud siger: "Husk sabbatsdagen og hold den hellig." Det betyder at ære Jesus og gå i kirke på sabbatsdagen.

Men jeg kendte ingen kristen kirke, der gik i kirke om sabbatten. Jeg kendte kun kristne kirker, der gik kirke om søndagen.

En dag, da jeg ledte på internettet, fandt jeg en artikel om en syvendedags adventistkirke. Jeg læste, at adventisterne holder alle budene, også det 4. bud! Så ledte jeg efter en adventistkirke i min by. Da jeg fandt den, gik jeg hen for at tale med præsten. Jeg fortalte ham min historie og vi studerede Bibelen sammen. Og så blev jeg døbt i Guds sande kirke.

Jeg kan ikke fortælle dig mit rigtige navn, for det er farligt at være en kristen her i mit land. Mange ville true med at slå mig ihjel, hvis de vidste, at jeg nu er en kristen. Men selvom det er sådan, så elsker jeg Jesus, og jeg vil altid adlyde ham. Jesus giver mig fred i mit hjerte.

Bed for børnene i Tadsjikistan, der leder efter Gud, ligesom jeg gjorde. Afslut med bøn.

Den Euroasiatiske Division

Missionsprojekter for 2. kvartal 2024

Kollekten fra den trettende sabbat vil støtte fem projekter i Den Euroasiatiske Division:

- Missionscenter med fokus på familier i Jerevan, Armenien
- Missionscenter med fokus på unge i Minsk, Belarus
- Sundhedscenter i Tskaltubo, Georgien
- Åndeligt og socialt missionscenter i Salekhard, Rusland
- Grundskole i Tasjkent, Usbekistan

sabus.dk/resurser

